

Mihaela Camelia Nicodinescu

Emoții stinse în cuvinte

-roman jurnal-

LETRAS
Scrie. Publică.

5 august 2014

23:35

- Salut!

- Ce faci aici?

Hmm... chiar... ce fac aici?

- Mă gândeam la tine.

- Ce? După un an, încă te mai gândești la el? credeam că l-ai uitat, Mia. Mă uimești!

Astăzi, am fost să cumpăr acest caiet cu copertă roșie în care descriu momente... stări ce au fost ținute mult timp în gât în liniște...și acum, urlă de disperare.

Înăuntrul meu, râd și plâng. Sunt atâtea lucruri care nu se pot explica în cuvinte... Emoții se întind pe spatele meu... și frică...

Se spune că gândurile cele mai profunde se exprimă atunci când ești la pământ și când lumea ta se divide în fragmente.

- Cine spune?

- Poate fiul vânzătorului de pâine.

- Gânduri? nu am cuvinte. Ce sunteți voi de fapt? Cred că ceva ce lăcrimează, cu rădăcini în sufletul meu distrus, altelei ceva ce luminează.

- Vezi? ești prostituată, ca de obicei, Mia.

Nu vreau să fac nimic. Nimic.

Mi-e silă. Mi-e silă de viața asta, sunt mâhnită. Nu am curajul să-ți spun câteva vorbe, și totuși sunt aici, cu două rânduri... și înainte de a începe sunt convinsă că mă voi căi.

Spațiu... am nevoie de spațiu, de mult spațiu, pentru a-mi putea mișca dulcile răni.

Noapte, dragul meu jurnal... și scriu afară pe mal observând marea care e precum sufletul. Niciodată nu face liniște, nici măcar atunci când tace. E așa de calmă, de dulce... căldura atenuază undele și simt în depărtare zgomotul lor, pacific și delicat... Iau o gură de aer. Îmi umplu nasul cu parfumul mării... și plâng. Primele lacrimi după atâtea luni. Lacrimi sărate precum apa mării curg acum pe fața mea.

În noaptea asta, e greu să nu mă gândesc la tine. Gânduri ce mă fac să nu închid un ochi, gânduri rele, dar cred că normale. Fac câțiva pași înainte. Intru în apă fără să-mi arunc sandalele. E rece, și un fior parcurge întregul meu corp. Da, marea e încă rece și destul de nestatornică pentru a putea face baie. Mișcarea de înaintare și retragere alternativă e cauzată probabil și de atracția lunii. Zilele trecute a plouat, iar nisipul e încă ud pentru a avea consistența potrivită. A fost prima zi de ploaie după o vară lungă.

- Și? Ce vrei să spui cu asta?

Îmi vine să mă scufund, să mă arunc în mare până la fund și să mă las absorbită de gânduri. Înăuntrul meu plouă. Da. Plouă de un an, mi-e frig... și nu e nimeni să mă învelească.

Simt că ceva se schimbă. Da. Viața mea se schimbă. Simt cum se răsuțește brusc, se zbate și se deplasează cu viteză, apoi se îndreaptă spre prăpastie.

Luna e puțin ascunsă, dar mi se pare că mă observă cu o privire miloasă și indulgentă.

O întreb ce pot să fac...

Ea îmi spune că e greu să acopăr rănilor inimii. Inima mea... nu îmi mai aminteam că am una. Poate nu am știut niciodată.

Îmi pare rău... chiar îmi pare rău, dar ești prostituată! O scenă dintr-un film nu m-a mișcat, nu m-a copleșit niciodată. O melodie intensă nu m-a emoționat, nu m-a entuziasmat niciodată și în dragoste am crezut mereu doar pe jumătate, considerând că ar putea fi imposibil să o cunosc cu adevărat. Nu am fost niciodată cinică, nu. Pur și simplu nu m-a mai învățat nimeni să scot la iveală dragostea pe care o țineam ascunsă... și asta până la tine... Sohan... Ai intrat năvalnic în viața mea, într-un moment așa de vulnerabil și de fragil... Credeam că am găsit dragostea vieții mele. Erai tot ceea ce visasem și tot ceea ce credeam că vreau.

Aveai cinci ani în plus față de mine; erai inteligent, frumos, puternic, abil și cu simțul umorului.

Într-un cuvânt: erai fermecător! mă aveai în mâinile tale și aveai puterea de a mă manevra după bunul tău plac.

Cum am putut crede că unul ca tine m-ar putea iubi cu toată inima?

E vina mea. Și acum, că mă apropii de douăzeci și șase de ani pot să înțeleg și să văd cu adevărat realitatea...

Da, o văd, dar nu o pot accepta.

Cu câteva luni în urmă îmi imaginam tot felul de scene, că te-aș putea reîntâlni și derulam în mintea mea toate momentele triste, dureroase și ce aș putea să-ți reproșez. Cuvinte dure, cu greutate, dar acum... acum simt că aș putea plânge mereu cu capul pe pieptul tău.

Totul mi se pare lipsit de sens, precum un obiect pe care nu-l cunosc, precum o conversație pe care nu reușesc să o-nțeleg. Dorul și durerea sufletească e cea mai puternică prezență care se poate simți... Erai calmantul meu, ancora mea, portul meu sigur. Apoi, în final, mă refugiez în imensa mea durere și plâng, plâng, și plâng... Aș vrea să vărs toate lacrimile pe care nu le-am vărsat mai bine de un an.

Mi se pare ireal. Mi se întâmplă să înțepenesc în fața calculatorului și din instinct să mă ridic și am

acea senzație, acel sentiment că ești cu mine în cameră. Durează câteva secunde și imediat îmi dau seama că e o glumă făcută de mintea mea, de inima mea. Nu o să încetez niciodată să-ți simt lipsa. Nu voi înceta niciodată să încerc această imensă dragoste pentru tine și această durere de a nu mai fi lângă tine. Scriu, oricum nu vei citi...

Mi-ai făcut rău, mult rău, dar în natură nu există justiție, așa că eu continui să sufăr... Am pornit cu mare avânt și îmi dau seama că într-un fel trebuie să abandonez această greutate pe care o țin în mine. E o schimbare bruscă și vulcanică în caracterul și condițiile vieții mele, dar chiar și așa, nu vreau să port ranchiună, pentru că nu este o bună prietenă, și de aceea, nu o vreau cu mine. Ranchiuna este frică: frica de a mă elibera din această carceră, din acest spațiu mic și întunecat. Asta nu înseamnă că îmi este frică de tine; mi-e frică doar să retrăiesc suferințele mele și să cad în aceleași greșeli. Din acest motiv, am decis că trebuie să te înfrunt și mă voi concentra să stau față-n față cu tot ceea ce însemni încă pentru mine; mă voi confrunta cu haosul din mine, un haos fără limite. Forța trebuie să o găsesc în mine. Nimeni nu mi-o poate da. Forța de a uita, forța de a trăi, de a continua și de a lupta. Trebuie să înving această bătălie cu mine, bătălia vieții mele și să găsesc soarele din mine ce va răsări când ploaia îmi va uda zâmbetul. Dacă voi combate această teamă, cu siguranță le voi combate și pe celelalte.

E greu să mă resemnez în fața durerii, dar voi încerca

să mă prefac. Îi voi spune că a fost vina sorții, dar nu știu cum să-i spun acestei inimi nebune: ”s-a terminat”!

18 august

14:20

Știi ce cred? cred că a fost o idee proastă să încep acest jurnal... știu cum sunt făcută, mă cunosc...

Într-o zi, o să uit cheile pe undeva sau poate o să încetez să mai scriu fiind prea geloasă de gândurile mele; sau poate cineva va răsfoi aceste pagini și m-aș simți o cretină și voi înceta să mai povestesc. E greu să explic ceea ce am înăuntru. E un amestec pe care l-am ținut până când a explodat. Nu mai sunt în pace, ci în război cu mine. E o alternare între evoluție și involuție, un zgomot confuz, nedefinit, dezordine, ecouri prelungite, răsunete. Sunt palidă. Parcă nici sânge nu mai am în mine.

Eu te iubeam și aveam încredere în tine, știi? În realitate, nu voiam nimic extraordinar...doar să trăiesc iubirea fulgerătoare în mireasma fidelității. Nu știu dacă îmi face bine să îmi descarc sufletul, e ca o lovitură de bici, dar cel puțin îmi distrage atenția. Într-o zi, cu siguranță voi găsi resursele necesare și mă voi ierta pentru răul pe care continui să mi-l fac, pentru tot răul care mi-a fost făcut, pentru toate loviturile și mă voi strânge atât de tare, încât nu mă voi mai lăsa niciodată. Știu că dacă vreau să fac un pas înainte, va trebui să-mi adun echilibrul pentru un moment și să mă clătesc de

amintiri. Totul va trece... îmi spun. Totul trece... Vreau să-ți spun că în spatele acestor cuvinte de încurajare se ascunde o tristețe enormă, o infinită umilire și iluzie, agitație, neliniște, mânie și neputință. Simt că am obosit. Sunt slăbită, epuizată și pășesc pe un vulcan, în timp ce viața mea atârână doar de un fir...dar nu vreau să arunc o piatră acum, pentru că știu că va cădea tot pe capul meu și e riscant. Îmi ajunge mizeria din viața mea fără sens... e halucinant. Și în timp ce scriu, lacrimi aspre curg pe obrazul meu, lacrimi de pură durere... Dar... la ce mă puteam aștepta de la tine? M-ai distrus, m-ai nimicit... m-ai făcut să mă îndrăgostesc, nu te-a interesat... gata... am obosit. Ești mândru? Of, doamne! Cine sunt eu? una care detestă amintirile acum, pentru că își aduce aminte fața cu trăsăturile îndrăznețe ale lui Sohan, brațele lungi ce o îmbrățișau pătimaș, geaca neagră de piele ce dădea un aer sigur, stăpânitor?

Sufăr atât de mult... Și nu e adevărat că îl urăsc, m-am lămurit. Nu e adevărat. Nu reușesc. Asta e. Închid ochii și mă rătăcesc în colțișorul din inima mea unde stă închisă toată durerea, unde ceilalți sunt fericiți fără mine, unde nimeni nu știe că exist...

Respir încet pentru a nu face zgomot... dar ochii închiși îmi trimit imagini hoinare ce se dizolvă și încă îmi fac rău. De departe aud un sunet. Înăuntru sunt râsetele lui. Sunetul insistă. E celularul. Îmi tremură mâinile în timp ce deschid geanta să-l iau,

concentrată la numărul care apare. Nu răspund. E el. Nu e posibil. Mă distruge omul acesta. Nu, nu-i răspund.

E ca și cum ar fi în fața mea și respiră puternic pentru a-mi trimite din nou o undă de tensiune. Nu răspund. Tu ești fericit și fără mine. Eu nu... dar...

Și încetează să sune în momentul în care sunt gata să-i resping apelul.

Răutatea iese la suprafață și nici măcar nu mi se pare imediat că e o răutate. Nu e ușor să recunoști că ești răutăcios, dar uneori sunt semne vizibile ce demonstrează asta și mă fac să înțeleg că ai un defect caracterial foarte mare. Eu cred că e evident și ar trebui să faci un cont cu realitatea. Până când vrei să te ascunzi de tine? E trist... dar chiar așa e. Știu că interesul tău pentru mine, în realitate, e de fapt să cunoști toate slăbiciunile mele.

- De ce îmi scrii doar când te simți singur?

Îmi pare rău, dar ești și un pic ipocrit aici. Ești instruit bine. Îți place să mă chinui. Te agăți și te folosești de sentimentele mele în mod exagerat. Știi cum se zguduie și se zvârcolește lumea mea acum?